

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

לפני הרכב כבוד השופטים:
יחיאל ליפשיץ, [אב"ד]
גלית ציגלר,
שמואל מנדלבוים

המאשימה מדינת ישראל

נגד

- הנאשמים
1. מוחמד עמאש (עציר) ת.ז. 204295091
  2. אניס עמאש (עציר) ת.ז. 205765811

גזר דין

גזר הדין מותר בפרסום. עם זאת, מובהר כי חל איסור על פרסום כל פרט שעשוי להביא לזיהוי המתלונן.

השופטת גלית ציגלר:

כללי

1. הנאשם 1 יליד 1992 והנאשם 2 יליד 1994, תושבי ג'סר א-זרקא, הואשמו בביצוע עבירות מין ואלימות קשות שביצעו במתלונן שאיתרע מזלו ונקרה בדרכם, בעת שהלך יחד עם חברו במקום מגוריהם של הנאשמים.
2. הנאשמים הורשעו על יסוד הודייתם במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים לאחר שמיעת מרבית עדי התביעה, לרבות המתלונן עצמו. ההסדר כלל תיקון בעובדות כתב האישום ובסעיפי החיקוק, ולא כלל הסכמות לעניין העונש.

כתב האישום המתוקן

3. בין א', יליד שנת 1998 (להלן: המתלונן), לבין ר', יליד 1999 (להלן: ר'), ישנם קשרי חברות. הנאשמים חברים ואין בינם לבין המתלונן היכרות מוקדמת. בתאריך 7.6.19 הגיע המתלונן לבקר את ר' במקום מגוריו בג'סר א-זרקא, וסמוך לשעת חצות הלכו השניים בקרבת אולם האירועים "אל-מווארס". הנאשמים, שגם הם היו באזור באותו זמן, הבחינו במתלונן ובר' והתקרבו אל השניים. הנאשם 1 תקף את המתלונן בכך שסטר על פניו, בעוד הנאשם 2 עמד לידו ונשא בכיס מכנסיו מברג חד באופן שניתן היה לראותו. בהמשך לכך, ר' ברח מהמקום

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

והנאשמים רדפו אחר המתלונן, שניסה להימלט ולהסתתר מפניהם. במהלך בריחתו מעד המתלונן ונפל לבור באדמה, הוא קם והמשיך במנוסתו עד שמצא מקום מחבוא מתחת לשית, אולם שני הנאשמים איתרו אותו שם, כשהנאשם 2 אחז בידו האחת את המברג ובידו השנייה פנס. המתלונן יצא ממחבואו ובפחדו מהנאשמים התחנן בפניהם שלא יפגעו בו. המתלונן אמר לנאשמים, תוך כדי בכי, שיעשה כל שירצו ואף נתן להם את מכשיר הטלפון הנייד שלו וסכום של 20 שקלים שהיה בידו, בסברו שכך יתרצו ולא יפגעו בו. הנאשמים לקחו מהמתלונן את הכסף ואת הטלפון הנייד. בשלב זה הצמיד נאשם 2 את המברג לצד הימני של בטנו התחתונה של המתלונן ותפס אותו בידו, ובהמשך אחזו הנאשמים את המתלונן בשתי ידיו בחוזקה והובילו אותו למרחק של מספר מטרים לעבר שטח הסמוך לרפת המצויה שם, תוך שהנאשם 1 אמר למתלונן "פה אני הורג אותך, פה אתה תמות".

כשהגיעו הנאשמים עם המתלונן לשטח הסמוך לרפת, אמר הנאשם 1 למתלונן "כל מה שאני אגיד לך אתה תעשה, אם לא תעשה אתה תמות", והורה למתלונן לרדת על ברכיו ולמצוץ לו ולנאשם 2 את איבר מינס. הנאשם 2 אחז בראשו של המתלונן והחדיר את איבר מינו לפיו, והמתלונן מצץ את איבר מינו שלא בהסכמתו ומתוך פחד. כעבור זמן מה הנאשם 2 הוציא את איבר מינו מפיו של המתלונן ואמר לנאשם 1 "עכשיו תורד". הנאשם 1 הפשיל את מכנסיו, הוציא את איבר מינו, התקרב למתלונן בעודו על ברכיו, תפס בראשו והחדיר את איבר מינו לפיו תוך שהורה לו להמשיך למצוץ את איבר מינו. המתלונן עשה כדברי הנאשם 1 בפחדו מהנאשמים.

לאחר מכן, הנאשם 1 הורה למתלונן לקום על רגליו, להסתובב ולהפשיל את מכנסיו ותחתוניו על מנת שהנאשם 2 יחכך את איבר מינו בפי הטבעת של המתלונן, בעוד הנאשם 2 אחז במברג בידו. המתלונן עשה כדבריו והסתובב כך שישבנו הופנה לנאשם 2. הנאשם 2 הורה למתלונן לשכב על בטנו כדי שיהיה לו נוח יותר לחכך את איבר מינו בפי הטבעת של המתלונן. בפחדו מהנאשמים עשה המתלונן כדברי הנאשם 2 ונשכב על בטנו, ואז ירק הנאשם 2 על ישבנו של המתלונן, נשכב עליו וחיכך את איבר מינו בפי הטבעת של המתלונן. הנאשם 1 שעמד בסמוך הורה למתלונן להרפות ואיים עליו בכוונה להפחידו. הנאשם 2 המשיך במעשיו עד שהגיע לפורקן, ואז נישק את המתלונן בצווארו וקם על רגליו. הנאשם 1 הורה למתלונן להמשיך ולשכב על הקרקע והמתלונן עשה כן. הנאשם 1 נשכב על המתלונן, ירק על ישבנו והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן תוך שהוא גורם לו כאבים. הנאשם 1 נישק את המתלונן בצווארו עד אשר הגיע לפורקן ואז קם על רגליו.

בהמשך למתואר לעיל, הנאשם 1 פנה אל המתלונן ואיים עליו באומרו שאם יספר על מה שאירע יהרוג אותו, והמתלונן בפחדו מהנאשמים אמר שלא יספר לאיש על מעשיהם והתחנן בפניהם שלא יפגעו בו. בשלב זה השיבו הנאשמים למתלונן את הטלפון הנייד שלו ועזבו את המקום, והמתלונן נמלט לכיוון הנגדי עד שבשלב מסוים נפל על הארץ.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

4. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן שריטות ואודם בבטן הימנית התחתונה והוא סבל מכאבים בפי הטבעת. המתלונן הופנה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים רמב"ם, ולאחר מכן הופנה לבית החולים בני ציון, שם עבר בדיקות נוספות שבסופן שוחרר לביתו. עוד באותו יום (בשעות הלילה) הובהל המתלונן באמבולנס לבית חולים הלל יפה כשהוא סובל מהקאות, מכאבים בבטן התחתונה ובפי הטבעת, והוא אושפז בבית החולים עד ליום 13.6.19.

5. בגין מעשיהם לעיל הורשעו הנאשמים בעבירות של:
מעשה סדום - לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)+(5) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: **החוק**) (**הנאשם 1** – שני מעשים **הנאשם 2** – מעשה אחד);
מעשה מגונה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)+(5) לחוק (**הנאשם 2**);
איומים לפי סעיף 192 + 29 לחוק (ריבוי מעשים).

תמצית תסקיר נפגע העבירה

6. תסקיר נפגע העבירה שהתקבל בעניינו של המתלונן (כבן 22 שנים), מתאר את נסיבות חייו המורכבות מאז ילדותו, את המסגרות השונות בהן שהה במשך השנים, את מצבו הנפשי הלא פשוט בשל כל אלה וללא קשר לפגיעה מושא תיק זה.

המתלונן מרצה כיום עונש מאסר, ובשיחה עמו ועם גורמים שונים בשב"ס נמצא כי חלה הדרדרות קשה במצבו הנפשי והתפקודי, הוא חווה את אירוע הפגיעה כטראומטי ואכזרי וראה עצמו נתון בסכנת חיים, באופן המשפיע על כל אורחות חייו ועל דימויו העצמי. המתלונן תיאר גם כאבים פיזיים שונים התוקפים אותו מאז האירוע, ועורכת התסקיר הפנתה לכך שמדובר בתופעה המוכרת בספרות אצל גברים נפגעי עבירות מין.

עוד מצאה עורכת התסקיר, כי תלונתו של המתלונן מצביעה על כך שהוא סובל מחרדות, מתסמינים פוסט טראומטיים וממחשבות אובדניות, דבר שעלה גם מרישומי השב"ס בעניינו. בעטיין של תופעות אלו מצוי המתלונן בטיפול פסיכיאטרי ונוטל תרופות. בנוסף, נמצא חשש שבשל מצבו הנפשי של המתלונן הוא עלול להמשיך ליפול קורבן לניצול מיני, כך שיקשה מאד לאפשר לו הליך שיקומי וסיכוי לחיים תקינים בעתיד.

השלכות נוספות שעלולות להיות חלק מתוצאות האירוע, קשורות למעורבותו החוזרת של המתלונן בפלילים, זמן קצר לאחר שנפגע מידי הנאשמים, כשאף זו תופעה המוכרת בספרות המקצועית אצל גברים נפגעי טראומה מינית. פגיעה נוספת שזוהתה אצל המתלונן היא קושי ביחסים עם בת זוגו וערעור דימויו הגברי, כמו גם מצוקה וחרדה מהאפשרות של חשיפת המעשים והמשמעות שעלולה להיות לכך על חייו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

עורכת התסקיר התרשמה שהמתלונן רואה בהליך המשפטי ובתוצאותיו אפשרות לקבל הכרה חברתית ומשפטית בפגיעה ובסבל שנגרמו לו מידי הנאשמים, והמליצה על הליך טיפולי מעמיק למניעת המשך ההידרדרות במצבו ועל פסיקת פיצוי כספי משמעותי שיסייע לו בעתיד.

7. אציין, כי לא נתבקש על ידי מי מהצדדים תסקיר שירות המבחן או הערכת מסוכנות מינית בעניינם של שני הנאשמים, ולנוכח הנתונים שנפרשו לפנינו גם אנו לא מצאנו שיש בכך צורך.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

8. מטעם המאשימה הוגש גיליון הרישום הפלילי של הנאשם 1, ממנו עולה כי לחובתו הרשעה אחת משנת 2017 בעבירה של התעללות בקטין בידי אחראי, בגינה נדון ל- 4 חודשי מאסר בפועל ומאסרים על תנאי, שאחד מהם **לתקופה של 12 חודשים** הוא בר הפעלה בעניינו (ת"פ (מחוזי חיפה) 16-09-26868). לצורך כך הוגשו המסמכים הרלוונטיים וגזר הדין מיום 19.07.17. נציין כי ערעור המדינה על קולת העונש נדחה (ע"פ 6907/17 מיום 7.11.17).

9. במסגרת ראיות ההגנה לעונש העידה אשתו של הנאשם 1, אשר מסרה כי היא מודעת לאיסור במעשיו של הנאשם, אך ביקשה להתחשב בנסיבות חייה ולחוס עליה ועל שני ילדיה הקטינים (בני שנתיים ו-3 שנים), אותם היא מגדלת בכוחות עצמה ונושאת בעול הכלכלי הכרוך בכך. העדה הפנתה גם למצבו הרפואי של נאשם 1, אשר סובל מקשיי הליכה ומדלקות בברכיים, ולחששה שמאסרו ישפיע לרעה על מצבו.

טיעוני המאשימה לעונש

10. המאשימה הגישה את עיקר טיעוניה בכתב והוסיפה והשלימה טיעונים בעל פה. בטיעוניה עמדה המאשימה על החומרה הרבה והכיעור שבמעשי הנאשמים, הפנתה לכך שהם פגשו את המתלונן באקראי, סימנוהו כ"טרף קל" והחלו לרדוף אחריו ללא רחמים, וביצעו בו מעשים מיניים קשים ומעוררי חלחלה שהתאפיינו באכזריות, התעללות והשפלה. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות טענה המאשימה, כי על אף שמעשי הנאשמים בוצעו במתלונן אקראי ללא תכנון מוקדם, הרי שהתכנון נוצר ברגע שפגשו בו, רדפו אחריו והובילהו באיומים למקום רחוק ונטוש כדי לבצע את זממם.

לטענת המאשימה מעשי הנאשמים מצויים ברף החומרה הגבוה ביותר, משום שהם בוצעו בצוותא ולוו באיום על חייו של המתלונן תוך שימוש בכלי חד. עוד טענה המאשימה, כי שני הנאשמים פעלו יחד וביצעו את מעשיהם במתלונן בזה אחר זה, תוך שהודגשה החומרה הן במעשי הנאשם 1, שהיה הדומיננטי מבין השניים, נתן את ההוראות ואיים על המתלונן, והן במעשי נאשם 2 שאיים על המתלונן באמצעות המברג שאחז.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

בנוסף, ובמענה לטיעוני ההגנה (בדבר חוסר ידיעתו של נאשם 1 על המברג שבידי חברו) הוסיפה ב"כ המאשימה, כי ביצוע העבירות בצוותא כאמור בסעיף 17 לכתב האישום המתוקן בו הודו הנאשמים, מייחס לשניהם את האיום באמצעות המברג ואין הם יכולים להסתייג מכך.

המאשימה הפנתה לפגיעה הקשה בגופו ובנפשו של המתלונן, אשר תלווה אותו במשך כל חייו, והוסיפה והדגישה כי מדובר במתלונן שהחיים לא האירו לו פנים, והפגיעה הספציפית מידי הנאשמים גרמה להתדרדרות במצבו הנפשי ולשבר שיהיה קשה לאחותו, כפי שניתן היה להתרשם מעדותו בבית המשפט ומתסקיר קורבן העבירה כפי שפורט לעיל.

11. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים בבצעם את עבירות המין והאלימות, ובהם הפגיעה באוטונומיה על גופו ונפשו של המתלונן, הגנה על שלמות גופו, ופגיעה בזכותו לכבוד, לפרטיות ולחירות על גופו.

12. לעניין מדיניות הענישה הפנתה המאשימה לפסיקה ממנה עולה הצורך בענישה מרתיעה ומכבידה לעברייני מין, שתבטא את החומרה שבמעשים ואת הסלידה העמוקה ויוצאת הדופן שיש לייחס למבצעי עבירות כאלה. המאשימה התייחסה לכלל העבירות **כאירוע אחד**, וביקשה לקבוע מתחם ענישה לכל נאשם בנפרד ע"פ חלקו, כך שהמתחם לגבי נאשם 1 ינוע בין 17 ל- 20 שנות מאסר בפועל, ואילו לגבי נאשם 2 מתחם הנע בין 14 ל- 18 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים ופיצוי למתלונן.

13. אשר לקביעת העונש בתוך מתחם הענישה, עמדה המאשימה על ההבדל בין שני הנאשמים כשלנאשם 2 עבר נקי, בעוד שלחובתו של נאשם 1 הרשעה בעבירה של התעללות בשני קטינים, המעידה על דפוס התנהגות אכזרי אשר הסלים בביצוע העבירות כלפי המתלונן. בנסיבות אלה עתרה להטיל על הנאשם 1 עונש מאסר הקרוב לרף העליון של המתחם המבוקש לגביו, ולהפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה התלוי כנגדו, ואילו על הנאשם 2 ביקשה לגזור עונש מאסר הקרוב לאמצע המתחם. עוד הפנתה המאשימה לכך ששני הנאשמים לא עשו עד כה דבר לתיקון תוצאות העבירה או לפיצוי המתלונן, ושההדגשה את האינטרס הציבורי המחייב הטלת עונשים מרתיעים על מבצעי עבירות מין.

לצד החובה ולזכות הנאשמים, ציינה המאשימה את הודאתם בכתב האישום המתוקן והחיסכון בזמן השיפוטי, הגם שהודייתם ניתנה לאחר שנשמעה עדות המתלונן בבית המשפט, ולא נחסכה ממנו ה"חוויה" הלא פשוטה שהיתה כרוכה בכך.

בנוסף לעונשי המאסר כאמור, עתרה המאשימה לחייב את הנאשמים בפיצוי ממשי והולם למתלונן, ולהטיל עליהם מאסר מותנה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

טיעוני ההגנה לעונש

14. בפתח הדברים הפנו ב"כ הנאשמים לשיקולים המפחיתים מחומרת מעשי הנאשמים, וטענו כי חרף חומרת המעשים האלימות שהופעלה כלפי המתלונן היתה ברף הנמוך, והחבלות שנגרמו לו לא היו משמעותיות, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן ומהתיעוד הרפואי שהוצג. עוד נטען, כי המעשים בוצעו כשהנאשמים היו שרויים בגילופין, במשך פרק זמן קצר ומצומם יחסית של מספר דקות, מבלי שקדם להם כל תכנון.

ב"כ הנאשמים ביקשו לאבחן את הפסיקה שהציגה ב"כ המאשימה, שלטענתם עוסקת במקרים חמורים יותר מאלו של הנאשמים, הן מבחינת מספר המשתתפים באירוע העברייני, הפגיעה הגופנית שנגרמה לקורבנות, חומרת המעשים ומספרם, פרק הזמן בו בוצעו והאלימות שהתלוותה להם. ב"כ הנאשמים הגישו פסיקה שלטענתם דומה לנסיבות המקרה בענייננו והפנו לטווחי הענישה שנקבעו שם.

ב"כ הנאשמים ניסו לערוך אבחנה גם בין מעשיהם של הנאשמים, כאשר ב"כ נאשם 1 הדגישה שבזמן ביצוע העבירות לא ידע הנאשם 1 על המברג בו החזיק הנאשם 2, וב"כ נאשם 2 טען כי מעשי נאשם זה אינם מצדיקים קביעת מתחם ענישה גבוה כטענת המאשימה, ויש להעמיד את עונשו באמצע מתחם שנע בין 3 עד 7 שנות מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וגזירת עונשם של הנאשמים בתוך המתחם, הפנו ב"כ הנאשמים להודייתם בכתב האישום המתוקן ולנטילת האחריות על מעשיהם. צוין גם חלוף הזמן מאז מעצרו של הנאשמים והדחייה שנגרמה עד למתן גזר הדין במשך כשנה - בה נמנע מהם לקבל טיפול שיקומי במסגרת בית הסוהר.

ב"כ הנאשם 1 ביקשה להתחשב במצבו הרפואי ובסבלו בשל דלקת פרקים וקשיי הליכה מהם הוא סובל, כאשר הוא אינו מקבל את הטיפול הרפואי כנדרש. עוד ביקשה, שהמאסר המותנה העומד לחובתו יופעל בחופף לעונש המאסר שיוטל עליו, ולו בחלקו.

15. ב"כ הנאשמים השיגו על אופן עריכת תסקיר קורבן העבירה, כשלטענתם המסקנות, הקביעות והפרשנויות שבתסקיר ביחס לפגיעות ולנזקים שנגרמו למתלונן אינם בהכרח תולדה של מעשי הנאשמים.

ב"כ הנאשמים הפנו לנסיבות חייו הקשות של המתלונן, לאירועים קשים שחווי טרם האירוע הנוכחי, לעובדה שהמתלונן נחשף לאירוע אלימות נוסף וקשה מספר חודשים לפני עריכת התסקיר, ולכך שכיום הוא מרצה עונש בבית הסוהר, באופן שבהערכת הנזקים יש לתת משקל גם לעברו ולאופיו של המתלונן כפי שעלה מעדותו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

16. טרם גזר הדין ביקשו הנאשמים סליחה על מעשיהם, והנאשם 2 הביע צער גדול על מה שקרה באמרו:
"... מאד מאד מאד מצטער".

דיון ומסקנות

17. הנאשמים הודו והורשעו בביצוע עבירות מין ואליומות כמפורט בכתב האישום המתוקן - נאשם 1 הורשע בביצוע שני מעשי סדום בנסיבות מחמירות בצוותא ועבירה של איומים בצוותא (ריבוי מעשים), ונאשם 2 הורשע בביצוע מעשה סדום אחד בצוותא בנסיבות מחמירות, מעשה מגונה בנסיבות מחמירות ועבירה של איומים בצוותא (ריבוי מעשים).

אין מחלוקת בין הצדדים שכלל מעשי הנאשמים ייחשבו כ"אירוע אחד", משום שמתקיים ביניהם "קשר הדוק", קרי רצף אחד של מעשים שקשה להפריד ביניהם ושנעשו על ידם בצוותא, בתוך פרק זמן מוגבל, ובנסיבות דומות באשר לזהות הצדדים ולמקום בו בוצעו, וכולם התאפיינו בהתנהגות מבזה, משפילה ופוגענית כלפי המתלונן. עם זאת, חלקו של כל נאשם שונה במקצת והעבירות בהן הורשעו אינן זהות, כך שיש לקבוע מתחם ענישה לכל אחד בהתאם למעשיו שלו (ראו: ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.15)).

קביעת מתחם העונש ההולם

18. ע"פ סעיף 40ט לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לשקול את הערכים החברתיים שנפגעו, את מידת הפגיעה בהם, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, את חלקו של כל נאשם באירוע ואת מדיניות הענישה הנוהגת.

בענייננו, מדובר במסכת של מעשים קשים המעוררים שאט נפש שהדעת מתקשה לתפוס. הנאשמים פגשו את המתלונן באקראי בשעת לילה מאוחרת, ושמו להם למטרה לפגוע בו רק משום שראו בו טרף קל למימוש תאוותם, בנצלם את הפחד הגדול שהטילו עליו מעשיהם. הנאשמים פגעו במידה רבה מאד באוטונומיה של המתלונן על גופו, ברצון החופשי שלו, בזכותו לכבוד ולשמירה על שלמות גופו ונפשו, ובמידה רבה גם בביטחונו האישי וזכותו לשלווה.

19. כמתואר בכתב האישום המתוקן, הנאשמים התקרבו למתלונן ולחברו שהיה עמו בעת שהשניים הלכו לתומם בשטח, כשהנאשם 1 סטר למתלונן בעוד שנאשם 2 החזיק במברג חד אשר ניתן היה לראותו. הנאשמים לא הסתפקו בכך, אלא רדפו אחרי המתלונן וחברו, ולאחר שהאחרון הצליח לברוח מהמקום נותר המתלונן לבדו כשהוא מנסה להסתתר מפניהם ללא הועיל, שכן השניים איתרו את מחבואו. המתלונן עמד מול הנאשמים, בשעה שהנאשם 2 אחז בידו במברג, והוא בכה והתחנן שלא ייפגעו בו ואף הציע לתת להם את כל רכושו – מכשיר טלפון נייד ועשרים שקלים. הנאשמים אכן לקחו את הרכוש, אך הדבר לא מנע מהם להמשיך במעשיהם האכזריים. ניתן רק לשער את תחושת הפחד

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

והאימה שבה היה נתון המתלונן, בהיותו לבדו בשעת לילה מאוחרת במקום זר לו, מול שניים העולים עליו פי כמה בכוחם.

הנאשמים לא חסו על גופו ונפשו של המתלונן ולא גילו כל חמלה או אנושיות למצבו, והחלו במסע התעללות שכלל מעשים בזויים וקשים. תחילה הובילו את המתלונן לשטח סמוך תחת איומים, כשהנאשם 2 הצמיד את המברג לבטנו של המתלונן והנאשם 1 איים להרוג אותו. כשהגיעו למקום המיועד המשיך הנאשם 1 באיומיו ודרש מהמתלונן לעשות כל מה שיגיד לו ו"אם לא תעשה אתה תמות". בהמשך, נתנו הנאשמים למתלונן הוראות כיצד עליו להתנהג, הנאשם 1 הורידו על ברכיו, ואחר כך תפסו הנאשמים בראשו ואילצו אותו למצוץ את איבר מינס כל אחד בתורו. לאחר מעשה זה הורה נאשם 1 למתלונן להפשיל את מכנסיו ותחתוניו ולשכב על בטנו, ואז חיכך הנאשם 2 את איבר מינו בפי הטבעת של המתלונן עד שהגיע לפורקן, תוך כדי שהנאשם 1 ממשיך בדברי איום ומורה למתלונן מה לעשות. אחר כך התחלפו ביניהם והנאשם 1 החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן, עד שהגיע גם הוא לפורקן. גם לאחר שסיימו את מעשיהם השפלים המשיך הנאשם 1 לאיים על המתלונן שלא יספר על מה שאירע, בשעה שהאחרון הוסיף והתחנן שלא ייפגעו בו, ורק בשלב זה החזירו הנאשמים למתלונן את הטלפון שלו ועזבו את המקום. הנאשמים עשו במתלונן ככל העולה על רוחם והשתמשו בו ככלי לסיפוק יצריהם, בעוד הוא חסר אונים או יכולת ממשית להתנגד. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן שריטות, אודם וכאבים שונים בגופו, ובהמשך הוא נזקק לטיפול רפואי ואף היה מאושפז במשך כששה ימים.

20. נופך של חומרה מתווסף בעניינם של הנאשמים בשעה שהם ביצעו את מעשיהם בצוותא, תוך ניצול יתרונם המספרי, פערי הכוחות הניכרים בינם לבין המתלונן והיכרותם את השטח, כמו גם העובדה שנוכחותם המשותפת בזמן ביצוע המעשים המיניים מגבירה ומעצימה את השפלת המתלונן. הנאשמים פעלו תוך כדי איומים קשים על חייו של המתלונן – נאשם 1 במלל בוטה ונאשם 2 באמצעות המברג החד שאחז, באופן שהמחיש למתלונן היטב מה עלול לקרות אם הוא לא ייענה לדרישותיהם. אפנה גם למשך הזמן בו התרחש האירוע ולכך שהוא כלל שלבים שונים, כשהנאשמים היו מודעים היטב לפסול שבמעשיהם, והיו להם הזדמנויות רבות להפסיק את התנהגותם הפוגענית, אך הם בחרו להמשיך ולהתעלל במתלונן עד שבאו על סיפוקם.

לטעמי, תיאור השתלשלות המעשים מלמדת עד כמה רבה היא עוצמת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים.

21. אציין, כי על פניו מכתב האישום המתוקן עולה שהנאשם 1 היה דומיננטי יותר, הוא איים על המתלונן במילים קשות, נתן לו הוראות ופקודות לביצוע המעשים המיניים לאורך האירוע כולו, ומעשיו הסלימו בעת שבצעו בו מעשה סדום אנאלי. אלא שגם נאשם 2 נהג במתלונן בצורה בוטה ואלימה, עת

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

איים עליו במברג חד, וביצע בו מעשה סדום ומעשה מגונה בנסיבות מחמירות, תוך שהוא מודע היטב למלוא מעשי חברו ומסייע בביצועם. בנסיבות אלו אין מקום לערוך הבחנה משמעותית בין שני הנאשמים באשר לנסיבות ביצוע העבירות. עוד אציין, כי למרות שהאלימות הפיזית שהופעלה כנגד המתלונן לא הייתה בדרגת חומרה גבוהה, אין לייחס לכך משקל משמעותי, משום שהסיטואציה כולה היתה אלימה ומפחידה מאד, ומידת האכזריות וההתעללות שבה ניצלו הנאשמים את המתלונן והפכו אותו ל"בובת סמרטוטים" חסרת אונים, היא גדולה.

22. אין מחלוקת כי למעשי הנאשמים לא קדם תכנון בשעה שהמתלונן וחברו נקלעו לדרכם באקראי. עם זאת, מרגע המפגש הספונטני וזיהויו של המתלונן כ"טרף קל", החלו הנאשמים לפעול לביצוע תכניתם. הם תקפו את המתלונן, רדפו אחריו וחיפשו אותו עד שמצאו את מחבואו, לקחו את הרכוש שהציע, והובילו אותו לשטח אחר במטרה להמשיך ולבצע שם את מעשיהם המיניים.

23. אין ספק שמעשי הנאשמים הכאיבו למתלונן וגרמו לו פגיעות שאין להן שיעור במישור הפיזי והנפשי, כפי שתוארו הדברים בהרחבה בתסקיר נפגע העבירה, וכפי שניתן היה להתרשם גם מעדותו לפנינו עת חזר על תיאור המעשים הקשים. התסקיר משקף היטב את תחושותיו הקשות של המתלונן, את הפחד והאימה שהוא נושא עמו מאז, את הנזקים הקשים והטראומה שנגרמה לו, אובדן ביטחונו האישי, פגיעה בדימויו העצמי, בזהותו המינית ובקשריו החברתיים ועד למעורבותו החוזרת בפלילים. ניכר שהמתלונן מתקשה להתאושש מהפגיעה, היא משפיעה ותשפיע על כל תחומי חייו ותלווה אותו עוד שנים ארוכות, גם במישורים שעדין קשה לשערם. לעניין זה אדגיש, כי אינני מקבלת את טענות ב"כ הנאשמים לגבי מסקנות התסקיר, שכן לא רק שמדובר בטענות כלליות שאינן מבוססות, אלא שהנזק שגרמו הנאשמים דווקא למתלונן הספציפי - על כל קשייו ונסיבות חייו המורכבות, בהחלט עלול להיות חמור פי כמה רק בשל כך.

מדיניות הענישה הנוהגת

24. אינספור פעמים עמד בית המשפט על החומרה הרבה הטמונה בעבירות מין בכלל, ואלה המבוצעות בנסיבות מחמירות בפרט, כמו גם על הפגיעה הקשה בערכים החברתיים ועל הנזק הנפשי הנגרם לקורבנות מעשים כאלו. על מנת לבטא את החומרה ואת סלידת החברה מכך, קבעה הפסיקה רף ענישה גבוה תוך מתן משקל משמעותי לשיקולי הרתעה וגמול:

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחונו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ראח'

ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבנות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה". (ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.2008), פסקה 14).

כך נקבע גם בע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (10.2.14):

"עבירות המין, ובראשן החמורות שבהן – העבירות של אינוס ושל מעשה סדום – הן בין העבירות המכוערות והחמורות המנויות בחוק העונשין. הן פוצעות את הקורבנות בגוף ונפש, ועל כן הולם אותן עונש מאסר ממושך... לפיכך, בית משפט זה קבע לאורך השנים מדיניות ענישה מחמירה ביותר בעבירות מסוג זה..." (פסקה 26).

העובדה שעבירות המין בוצעו ע"י הנאשמים בצוותא, מעלה את רף חומרת המעשים: "חבירה יחד של מספר אנשים לשם ביצוע העבירה, ונוכחות של האחד בשעת מעשהו של השני, עלולה, במקרים רבים, לעודד ולחזק את ידיו של מבצע העבירה, וכן לשלול מן הקורבן כל סיכוי להימלט על נפשו או להתנגד באופן אפקטיבי לביצוע העבירות כלפיו. זאת ועוד, ביצוע עבירת מין בנוכחות אחר מגבירה את הפגיעה בכבוד האדם של הקורבן, ויש בה כדי להעצים את ההשפלה הכרוכה בביצוע מעשים מיניים בכפייה..." (ע"פ 7503/02 בוגצקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(4), 652, עמ' 659).

25. לצד האמור לעיל, עיון בפסיקה מעלה כי קיים מגוון של עונשים גם בעבירות שבהן הורשעו הנאשמים, כשברי שכל מקרה שונה ממשנהו והעונשים נקבעים בהתאם לכל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו. כדי ללמוד על מדיניות הענישה הנהוגה הציגו הצדדים בפנינו פסיקה ענפה. אסקור רק חלק מהמקרים, הגם שברור שהם אינם זהים בנסיבותיהם, חלקם מתייחס למקרים חמורים יותר מעניינו וחלקם לחמורים פחות, אך יש בהם קווי דמיון משותפים.

26. המאשימה בטיעוניה הפנתה למספר פסקי דין –

ע"פ 3466/19 פלוני נ' מדינת ישראל (16.8.20), עסק במערער שהורשע לאחר שמיעת ראיות בריבוי עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות, מעשי סדום בנסיבות מחמירות, איומים ועבירות נוספות. בית המשפט גזר עליו 18 שנות מאסר בפועל בנוסף להפעלת מאסר על תנאי של שנה. באותו מקרה המעשים לוו באלימות פיזית ברף חומרה גבוהה מזה שבמקרה שלפנינו - כשהמערער הוביל את המתלוננת בכח לדירתו, כלא אותה וביצע בה מספר מעשי סדום ואונס תוך הפעלת אלימות קשה, הכוללת תלישת

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

שיער מראשה, הטחת ראשה ברצפה והחדרת אצבע לעינה תוך איומי רצח. למערער עבר פלילי בעבירות מין ואלימות, והוא ביצע את העבירות כשהיה תחת צו פיקוח לעברייני מין. ערעור על חומרת העונש נדחה;

בע"פ 2832/14 **בינסטוק נ' מדינת ישראל** (20.7.15) דן בית המשפט בעניינו של מערער שבעל את המתלוננת בניגוד לרצונה, לאחר שפגש אותה באקראי והפעיל כלפיה אלימות והתעללות קשה מאד. המערער ליווה את המתלוננת שהיתה בגילופין אל מחוץ לפאב, גרר אותה לחצר אחורית, שם היכה אותה נמרצות באגרופים ובבעיטות שכוונו בעיקר לראשה ופניה, קרע חלק מבגדיה, וגרס לה חבלות קשות הכוללות דימומים ושברים שאף השחיתו את פניה. למערער לא היה עבר פלילי משמעותי, הוא הודה והורשע בעבירות של אינוס בנסיבות מחמירות וחבלה חמורה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 13-17 שנות מאסר וגזר עליו עונש של 16 שנות מאסר. ערעור על חומרת העונש נדחה;

בע"פ 2928/14 **איברהים טורי נ' מדינת ישראל** (28.05.15) הודה המערער, אדם צעיר ללא עבר פלילי, בביצוע שתי עבירות אינוס ונגזרו עליו 15 שנות מאסר בפועל. מדובר במערער שהיה נהג מונית, ובמסגרת עבודתו ביצע שני מעשי אונס אשר לוו באלימות קשה, בשתי מתלוננות נפרדות. באירוע הראשון היכה את המתלוננת בראשה, הדף אותה לרצפת המונית תוך איומים להרוג אותה, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בכוח. באירוע השני הוא הושיב את המתלוננת במושב האחורי בכוח תוך שהוא חובל בגבה בעזרת חפץ שאחז, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בניגוד לרצונה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה לכל אחד ממעשי האונס כנע בין 10-15 שנים. הערעור על חומרת העונש נדחה;

מקרה נוסף אליו הפנתה המאשימה הוא ע"פ 3132/18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (09.12.18), בו הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות בשתי עבירות אינוס בצוותא וחטיפה. מדובר באירוע של אונס קבוצתי של מספר נאשמים במתלוננת שהייתה תחת השפעת אלכוהול, כאשר המערער לא אנס בפועל את המתלוננת. המערער נעדר עבר פלילי ובית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 9-15 שנות מאסר, וגזר עליו 11 שנות מאסר.

ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, ובית המשפט העליון החמיר בעונש והעמידו על 14 שנות מאסר בפועל, לאחר שקבע כי אי קיום יחסי מין בין המערער והמתלוננת אינו נסיבה מקלה מקום שהמערער היה מודע לביצוע האונס במתלוננת על ידי חבריו וסייע לכך, ועל כן הוא נחשב למבצע בצוותא של עבירת האינוס.

27. ב"כ הנאשמים הפנו אף הם לפסיקה –

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

בתפ"ח (מחוזי תל אביב) 14481-07-13 **מדינת נ' ברכה ואח'** (28.12.14), הורשעו 3 נאשמים ע"פ הודייתם, כל אחד בהתאם למעשיו (לא בנסיבות של צוותא חדא) בביצוע עבירות מין - נאשם 1 הורשע בביצוע עבירת אינוס (החדיר אצבעותיו ואיבר מינו למתלוננת אחת), נאשם 2 הורשע בעבירה של מעשה סדום (החדיר איבר מינו לפיה ולפי הטבעת של המתלוננת השנייה), ונאשם 3 הורשע בעבירה של מעשה מגונה (נגע באיבר מינה של אחת המתלוננות). שלושת הנאשמים הורשעו גם בעבירה של אספקת משקאות לקטינות, וחלקם גם בעבירות נוספות. הנאשמים עבדו במועדון אליו הגיעו המתלוננות, וביצעו את העבירות בשתי המתלוננות לאחר שסיפקו להן אלכוהול. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם לכל נאשם בנפרד על פי מעשיו- בגין מעשי הנאשם 1 נקבע מתחם הנע בין 5-8 שנות מאסר, בגין מעשי נאשם 2 מתחם הנע בין 4-8 שנות מאסר, ובגין מעשי נאשם 3 מתחם הנע בין 18-24 חודשי מאסר בפועל. על נאשמים 1 ו- 2 לעיל (בעלי עבר פלילי מזמן שירותם בצה"ל) נגזר עונש זה של 6 שנות מאסר בפועל. על נאשם 3 הנעדר עבר פלילי נגזרו 22 חודשי מאסר בפועל. לא הוגש ערעור לבית המשפט העליון ;

בע"פ 2963/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.2.14) הורשעו המשיבים עפ"י הודאתם בביצוע שתי עבירות אינוס, שתי עבירות של מעשה סדום ועוד ניסיון למעשה סדום בנסיבות מחמירות של ביצוע בצוותא, כלפי מתלוננת צעירה תוך ניצול תלותה במשיב 1 ומרותו עליה. בין היתר עלה, כי המשיבים הסיעו את המתלוננת לאזור נטוש ובמהלך האירוע נתן לה המשיב 1 הוראות לעשות כדבריו, הוא החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה ובעל את המתלוננת בניגוד לרצונה מספר פעמים, ניסה להחדיר את איבר מינו לפי טבעת שלה וכן החדירו לפיה. המשיב 2 החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת ותיעד את המעשים במצלמה שבטלפון הנייד שלו. המשיבים בעלי עבר פלילי, למשיב 1 אף עבר פלילי בתחום עבירות המין - עבירה של מעשה סדום במרמה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה ההולם במקרה זה נע בין 4 ל-8 שנות מאסר וגזר על המשיב 1 - 5 שנות מאסר ועל המשיב 2 - 3.5 שנות מאסר. המדינה ערערה על קולת העונש, ואילו המשיב 2 הגיש ערעור על חומרת העונש בטענה כי חלקו קטן יותר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת עונש המאסר בפועל, דחה את ערעורו של המשיב 2, והעמיד את עונש המאסר של המשיב 1 על 7.5 שנות מאסר בפועל, ועונשו של המשיב 2 הוחמר ל- 5 שנות מאסר.

28. מלבד הפסיקה שהציגו הצדדים, נתתי דעתי לפסיקה רלוונטית נוספת במקרים דומים, הגם שכאמור אינם בהכרח זהים בנסיבותיהם -

בתפ"ח (מחוזי תל אביב) 68360-03-18 **מדינת ישראל נ' לוגסי** (11.05.20) הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, במספר עבירות של מעשה סדום בנסיבות מחמירות, שוד, תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש ואיומים. בין היתר, דובר על נאשם שהבחין במתלונן (קטין) אקראי ברחוב, התנפל עליו ותקף

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

אותו, כך שאפילו שני עוברי אורח שניסו לסייע לא הצליחו בכך, בשעה שהנאשם אף איים על אחד מהם. בהמשך, הוביל הנאשם את המתלונן אל מתחת לבניין ברחוב חשוד וריק מאדם, ושם ביצע בו מספר רב של מעשי סדום שכללו החדרת איבר מינו לפיו של המתלונן ומספר פעמים לפי הטבעת שלו. המעשים לוו באלימות פיזית קשה ולמתלונן נגרמו חבלות רבות. בנוסף, הנאשם איים על המתלונן והורה לו למסור את הטלפון הנייד שלו ולמשוך כסף מחשבנו עבור הנאשם. בית המשפט קבע מתחם ענישה אחד לכלל המעשים שנע בין 18-23 שנות מאסר, וגזר עליו 21 שנות מאסר בפועל (הנאשם בן 22, בעל עבר פלילי בעבירות רכוש ואלימות). על גזר הדין לא הוגש ערעור.

בע"פ 6834/12 קבלאן נ' מדינת ישראל (20.8.15) המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות, בריבוי מעשי סדום (5 עבירות), מעשים מגונים, שוד, הדחה בחקירה וגרימת היזק בזדון ונגזרו עליו 15 שנות מאסר (למערער עבר פלילי). העבירות בוצעו כלפי שני מתלוננים, אותם פגש המערער באקראי, כשבשלב הראשון הוא שדד את רכושם תחת איומים, ובהמשך הוביל אותם לשדה נטוש ושם ביצע בהם מעשי סדום ומעשים מגונים אכזריים ומכוערים, שכללו בין היתר הכנסת איבר מינו בכוח לישבנו של אחד המתלוננים, ניסיון להחדרת איבר מינו בפי הטבעת של המתלונן השני, דרישה לשפשף את איבר מינו ואילוץ שניהם תחת איומים ברצח למצוץ את איבר מינו מספר פעמים. מעשי המערער לוו באלימות פיזית ובאיומים על חיי המתלוננים באמצעות אבן גדולה שהחזיק מעל ראשיהם. בית המשפט גזר את עונשו של המערער בגין כל מתלונן בנפרד ל – 9 שנות מאסר, והורה על חפיפה חלקית של תקופות המאסר כך שהעונש הכולל הועמד על 15 שנה כאמור. ערעור על חומרת העונש נדחה, תוך אמירה כי צדק בית משפט קמא שראה במעשיו של המערער בכל אחד מהמתלוננים כשני אירועים נפרדים והטיל עונשים נפרדים, הגם שיש זיקה בין המעשים.

בע"פ 4197/14 מדינת ישראל נ' פלוני (12.4.15) המערער (ללא עבר פלילי) הורשע על פי הודאתו בשלוש עבירות של מעשי סדום בנסיבות מחמירות, ושלוש עבירות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות שביצע בנערה בת 14, אשר אביה החורג הביאה אליו. המערער נישק את גופה של המתלוננת, חיכך את איבר מינו ברגליה והחדירו לפיה, והכול כשאביה החורג לצדם מביט בנעשה ואף משתתף במעשים עצמם. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה נפרד לכל אחד משלושת האירועים שביצע המערער כנע בין 3-5 שנות מאסר, וגזר עליו עונש כולל של 5.5 שנים. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, וקבע כי נסיבות העניין מצדיקות החמרה בעונשו של המערער והעמידו על 7 שנים, תוך שציין כי:

"...גזירת העונש צריכה להיגזר מכך שמדובר ב"אירוע" אחד, הכולל מעשים שביניהם "קשר הדוק"... אין בכך כדי לגרוע מן החומרה שיש לייחס לדברים. ה"אירוע" כולל שלושה מעשים חמורים, ומתחם העונש ההולם יכול, ולעיתים אף צריך, לחרוג ברף העליון שלו מן העונש המקסימלי שנקבע בגין כל אחד מן המעשים..." עוד נקבע: "ניתן אם כן לראות כי ככלל המתחם ששיווה נגד

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

עינינו בית המשפט המחוזי ביחס לאירוע הכולל מעשה אחד הוא נמוך, ולא כל שכן שאינו מתאים לאירוע שכולל מספר מעשים. בנסיבות העניין, די בכך שנאמר כי הרף העליון במקרה זה היה צריך להיות גבוה באופן משמעותי מכפי שנקבע, ולכך יש כמובן משמעות גם לעניין העונש שהושת בפועל" (בעמודים 6 ו- 7 לפסק הדין).

בע"פ 1917/17 עפאנה נ' מדינת ישראל (26.1.20), המערער (ללא עבר פלילי) הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של מעשה סדום בנסיבות מחמירות בצוותא ושוד בנסיבות מחמירות. המערער יצר קשר עם המתלונן דרך אתר היכרויות באינטרנט והפציר בו להיפגש. לפגישה בדירת המתלונן הגיע המערער ביחד עם אחר והשניים תקפו אותו. המערער החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן, נשך אותו באיבר מינו וגרם לו לחבלות, וכן גנב את מכשיר הטלפון הנייד שלו. מתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי בגין מעשה הסדום והשוד נע בין 8 ל-15 שנות מאסר ועונשו נגזר ל- 11 שנות מאסר.

בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש והעמיד את העונש על 10 שנים, תוך שקבע כי התוצאה הכוללת של 11 שנים אכן מחמירה, אך לא בגלל עבירת המין אלא בשל המשקל שניתן לעבירת השוד, שהערכאה הקודמת ראתה בו אירוע נפרד מעבירת המין.

בתפ"ח (מחוזי חיפה) 61420-12-19 מדינת ישראל נ' שושן (27.1.21) – נדרשנו (בהרכב זה) לעבירות של מעשה סדום (הכנסת איבר המין לפה) ולגרם מעשים מגונים תוך שימוש בסכין, פציעה בנסיבות מחמירות ואיומים, שעשה הנאשם במתלוננת מבוגרת עמה היתה לו הכרות מוקדמת. הנאשם הודה בכתב האישום ובגזר הדין קבענו את מתחם הענישה כנע בין 12 ל-17 שנות מאסר, ולנוכח עברו הפלילי בעבירות מין ומאסר על תנאי בן 6 חודשים שהיה תלוי כנגדו - והופעל, הוטלו עליו 15.5 שנות מאסר. על גזר הדין לא הוגש ערעור.

29. הבאתי את הפסיקה לעיל תוך התייחסות לעונשים שנגזרו על נאשמים במקרים דומים, אולם אני רואה להדגיש כי הפסיקה הנוהגת היא רק אחד השיקולים בקביעת המתחם: "מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים" וכי מדיניות הענישה בעבירה הנתונה היא רק אחד מאותם שיקולים" (ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' מוחמד אמארה (2.9.20)), וכן בע"פ 6390/20 מדינת ישראל נ' פלוני (10.2.21):

"... מדיניות הענישה הינה אך אחד הפרמטרים בהם מסתייע בית המשפט לעיצוב המתחם וכמתבקש גזירת העונש בגדרו (ע"פ 1323/13 חסון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (5.6.2013); ע"פ 3819/20 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (18.10.2020)). ידוע הוא שמלאכת גזירת הדין איננה מלאכה חישובית של הצבת נתונים במשוואות, כי אם מלאכת מחשבת,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ראח'

שנגזרת ממידת הפגיעה בערך המוגן ומנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, הן בהתייחס לנסיבות העושה והן בהתייחס לנסיבות המעשה, שקלא וטריא שנוצקים לתוכה שיקולים ערכיים שלעולם אינם מתמצים בתחשיבים אריתמטיים. "נקודת המוצא לבחינת העונש ההולם דבר עבירה הוא בקביעת מתחם הענישה הראוי לעבירה בנסיבותיה (ובכללן מידת האשם של מבצע העבירה)" (פסקה 9, ההדגשה שלי- ג.צ).

30. שיקול נוסף בקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות מין הוא העונש המזערי הקבוע בסעיף 355 לחוק העונשין. הנאשמים ביצעו במתלונן שלושה מעשי סדום בנסיבות מחמירות – עת שניהם החדירו את איבר מינם לפיו, והנאשם 1 גם לפי הטבעת של המתלונן - מעשים אלו נמנים עם עבירות המין הקשות ביותר, שהעונש המרבי שקבע המחוקק לצד כל אחת מהן הוא 20 שנות מאסר.

31. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות כמפורט לעיל, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה הקשה בהם; טיבם, אופיים ומספרם של המעשים המיניים; העובדה ששניים חברו יחדיו לפגיעה אלימה תוך איומים קשים על המתלונן; כמו גם מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים; ייקבע מתחם העונש ההולם כדלקמן:

בעניינו של נאשם 1 -10 עד 15 שנות מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים;

בעניינו של נאשם 2 -9 עד 13 שנות מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים.

לא מצאתי כי נסיבות העניין מצדיקות לחרוג מהמתחם לעיל, לקולה או לחומרה.

העונש הראוי לנאשמים

32. קביעת העונש בתוך מתחם הענישה בהתאם לסעיף 40יא' לחוק העונשין, תעשה בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ולצורך כך נתתי דעתי לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, ובכלל זה לעברו הפלילי של הנאשם 1 הכולל הרשעה בעבירה של התעללות בקטין בידי אחראי (הנאשם קשר את שני אחייניו הקטינים לכיסא, ובין היתר קשר חתיכות פלסטיק לראשם, הדביק נורה לפיו של אחד מהם וצילם אותם מבוהלים ובוכים), וניתן ללמוד על האלימות וההתעללות שגילה כלפיהם כמתואר בכתב האישום בו הורשע. הרשעה זו מלמדת גם שאין זו הפעם הראשונה שהוא פועל באלימות ואכזריות כלפי קטנים וחלשים ממנו. לחובתו של הנאשם 1 עומדת גם העובדה שמעשיו כלפי המתלונן נעשו חרף מאסר קודם שריצה, וחרף מאסר מותנה שריחף מעל ראשו ומסתבר שלא הרתיעו כלל. לנאשם 2 אין עבר קודם, וזוהי הרשעתו הראשונה בפלילים.

לזכותם של הנאשמים עומדת נטילת האחריות על מעשיהם, כך שהודייתם – גם בשלב בו נעשתה - קיצרה את ההליך וחסכה זמן יקר מכל המעורבים בו. עם זאת יש לזכור, כי הנאשמים לא חסכו מהמתלונן את הצורך במתן עדות, שמטבע הדברים היתה קשה לו מאד ואפשרה התרשמות בלתי אמצעית ממה שחווה באותו לילה נורא.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

נתתי דעתי גם למצבו הרפואי של נאשם 1, אשר לדברי אשתו סובל מדלקת מפרקים ומתקשה ללכת (הגם שלא הוצג תיעוד רפואי על כך), וכן הבאתי בחשבון שהוא נשוי ואב לשני קטינים, כאשר אין ספק – כפי שהעידה אשתו, שקשה לה עד מאד להתמודד לבדה עם קשיי היומיום בגידול הילדים וכלכלת המשפחה.

עוד אציין, כי פרק זמן ניכר חלף מאז הודו הנאשמים בכתב האישום המתוקן ועד לגזר הדין, וזאת בשל נסיבות שלא היו תלויות בהם, ובין היתר הצורך בקבלת תסקיר קורבן עבירה ותחלואת הקורונה, אשר לא אחת גרמה לביטול דיונים שנקבעו, באופן שההמתנה לגזר הדין בוודאי לא שיפרה או הקלה על מצבם, וייתכן שאף מנעה השתלבות בהליך טיפולי אפשרי.

33. לאור כל האמור לעיל ובהתחשב במכלול הנסיבות שצוינו לעיל, אציע לחבריי לגזור על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 -

- א. 12 שנות מאסר בפועל.
- ב. הפעלת המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ (מחוזי חיפה) 26868-09-16, בגזר דין מיום 19.7.17, לתקופה של 12 חודשים, אשר ירוצה במצטבר לעונש לעיל.
- בסך הכל, ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 13 שנות מאסר בפועל, אשר יחושבו מיום מעצרו 10.6.19.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת מין או אלימות מסוג פשע.
- ד. 6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת מין או אלימות מסוג עוון.
- ה. פיצוי לטובת המתלונן בסך 40,000 ₪.

הנאשם 2 -

- א. 10 שנות מאסר בפועל.
- תקופת המאסר תחושב החל מיום מעצרו 10.6.19.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת מין או אלימות מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת מין או אלימות מסוג עוון.
- ד. פיצוי לטובת המתלונן בסך 40,000 ₪.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

השופט יחיאל ליפשיץ:

אני מצטרף לעמדת חברתי השופטת ציגלר ומסכים לה. אין חולק כי האירוע במהלכו תקפו שני הנאשמים את המתלונן, הוא חמור ביותר. המתלונן, צעיר וצנום, התהלך עם ידידו במקום לא מוכר לו עת נתקלו באקראי בנאשמים. הידיד נמלט מהמקום בתחילת האירוע והמתלונן נותר עם שני הנאשמים במקום חשוך וזר, כשהוא מותקף ומאויים על ידי שני הנאשמים שהיו בעדיפות ברורה, משום יתרונם המספרי ופערי הכוחות הפיזיים. הנאשמים ניצלו נתונים אלה ובחרו, באכזריות ואטימות, לתקוף מינית את המתלונן ולבצע בו מעשים חמורים ואלימים. קשה להפריז בחומרת מעשי הנאשמים, שלא חסו על גופו של המתלונן ובעיקר לא חסו על נפשו. ניתן רק לתאר את האימה בה היה נתון, ואת תחושותיו עת בוצעו בו עבירות המין הקשות. הנזקים, בעיקר הנפשיים, שנגרמו למתלונן משמעותיים, והעובדה כי צולק בעבר כתוצאה מנסיבות חייו העגומות אינה אמורה להפחית כהוא זה מהאשם הכבד והאחריות הנופלים באופן ישיר על כתפי הנאשמים.

המתחמים אותם קבעה השופטת ציגלר משקפים לדעתי באופן נכון את נסיבות המקרה, את מדיניות הענישה הנהוגה ואת הפגיעה הקשה בערכים החברתיים אליהם הפנתה. לגבי הענישה בתוך המתחמים, אפנה לכך הסדר הטיעון הושג רק לקראת סוף פרשת התביעה. המתלונן העיד לפנינו ויכולנו להתרשם משברירותו – הפיזית והנפשית. השופטת ציגלר הפנתה להודיית הנאשמים, לנטילת האחריות מצדם, לגילם, וליתר נתונייהם האישיים. אלמלא הודיית הנאשמים ויתר הנתונים העומדים לזכותם, הייתי סבור שיש להטיל עליהם ענישה מכבידה יותר.

השופט שמואל מנדלבוים:

אני מסכים ומצטרף לעמדות חבריי שפורטו לעיל.

הוחלט פה אחד להשית על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 -

- א. **12 שנות מאסר בפועל.**
- ב. הפעלת המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ (מחוזי חיפה) 26868-09-16, בגזר דין מיום 19.7.17, לתקופה של 12 חודשים, אשר ירוצה במצטבר לעונש לעיל.
- בסך הכל, ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 13 שנות מאסר בפועל, אשר יחושבו מיום מעצרו 10.6.19.**
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת מין או אלימות מסוג פשע.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

- ד. 6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת מין או אלימות מסוג עוון.
- ה. פיצוי לטובת המתלונן בסך 40,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב 10 תשלומים שווים ורצופים כאשר הראשון בהם יהיה ב 1.8.21 ויתרת התשלומים בתחילת כל חודש עוקב. התשלומים יבוצעו אך ורק באמצעות מזכירות בית המשפט או המרכז לגביית קנסות הוצאות ואגרות. אי תשלום של אחד מהתשלומים, מעבר ל 3 ימי עיכוב בתשלום, יעמיד את החוב במלואו לפירעון מיידי. נאסר על הנאשם או מי מטעמו ליצור קשר, במישרין או עקיפין, עם המתלונן בנוגע לתשלום הפיצויים. המאשימה תעביר את פרטי המתלונן למזכירות תוך 14 יום מהיום.

הנאשם 2 -

- א. 10 שנות מאסר בפועל.
- תקופת המאסר תחושב החל מיום מעצרו 10.6.19.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת מין או אלימות מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת מין או אלימות מסוג עוון.
- ד. פיצוי לטובת המתלונן בסך 40,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב 10 תשלומים שווים ורצופים כאשר הראשון בהם יהיה ב 1.8.21 ויתרת התשלומים בתחילת כל חודש עוקב. התשלומים יבוצעו אך ורק באמצעות מזכירות בית המשפט או המרכז לגביית קנסות הוצאות ואגרות. אי תשלום של אחד מהתשלומים, מעבר ל 3 ימי עיכוב בתשלום, יעמיד את החוב במלואו לפירעון מיידי. נאסר על הנאשם או מי מטעמו ליצור קשר, במישרין או עקיפין, עם המתלונן בנוגע לתשלום הפיצויים. המאשימה תעביר את פרטי המתלונן למזכירות תוך 14 יום מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ז אייר תשפ"א, 09 מאי 2021, בנוכחות הצדדים.

ש. מנדלבוים, שופט

ג. ציגלר, שופטת

י. ליפשיץ, שופט

[אב"ד]

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14013-07-19 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'